

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ธรรมะไง ธรรมะมันเข้าถึงตัวเรา ธรรมะมันเข้าถึงใจ อาหารมันเข้าถึง กายนะ เวลาเราเกิดมาเนี่ยเราเกิดมาตัวเปล่า เราเกิดมาตัวเปล่าๆ เลย ต้นทุนของเราคือชีวิต แล้วชีวิต เรานี้เราเกิดมาแล้ว เห็นไหม เวลาเราเกิดมาแล้ว ถ้าเราคิดแต่เรื่องของชีวิต ชีวิตเกิดมาแล้วเด็กต้อง มีการศึกษา ต้องมีอาชีพ เราพยายามให้ถึงเป้าหมายไง

สิ่งนั้นคือเป้าหมายนะ เป้าหมายของเรา ถ้าในครอบครัวของเรา ลูกหลานเรามีหน้าที่การ งานเป็นการเข็ดหน้าชู้ตา อันนั้นสังคมอย่างนี้มันเป็นผล ผลของความคิดของเราว่าเราปรารถนา จะให้มีความสุข แต่ความสุขจริงๆ แล้ว ถ้าเราคิดถึงตัวของเรา เห็นไหม สิ่งนี้เป็นเครื่องอาศัย

ปัจจัยเครื่องอาศัยนะ โลกมีเพราะมีเรา ถ้ามันมีชีวิต นี่ทรัพย์สมบัติเป็นของเราหมดเลย ถ้า เราไม่มีชีวิต คำว่าไม่มีชีวิต ถ้าเราตายไปแล้ว เราคิดว่าเราตายไปแล้วเราไม่มีสิ่งใดๆ ใจ แต่สิ่งที่ มันตามไป เห็นไหม เราเกิดมามีตัวเปล่า ทำไมคนเกิดมานี้ เกิดในครอบครัวที่อุดมสมบูรณ์ เกิด มาในครอบครัวที่ขาดแคลน การเกิดมานี้กรรมมันพาเกิดไง

สิ่งที่เกิดมานี้เราหาสมบัติของเรา เห็นไหม หาสมบัติ นี่โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศต่างๆ เป็นโลกธรรม ๘ แต่บุญกุศลมันฝังไปกับใจนะ ถ้าฝังไปกับใจ การเกิดนี้กรรมพา เกิด สิ่งที่กรรมพาเกิด เห็นไหม เกิดมาแล้วประสบความสำเร็จ เกิดมาแล้วชีวิตมีความสุขขนาด ไหน อุดมสมบูรณ์ขนาดไหน ชีวิตนี้ก็ขาดแคลน มันพร้อมอยู่เป็นนิจใจ

พระรัฐบาล เห็นไหม เป็นลูกเศรษฐี มหาเศรษฐีเลยนะ นี้อยากจะบวชมาก พ่อแม่ไม่ให้ บวชเพราะมีลูกชายคนเดียว ถึงเวลาแล้วนี่ประท้วงเลย ถ้าไม่ให้บวช ไม่ยอมกินข้าวจะอดตายเลย เอาเพื่อนมาขอรื่องขนาดไหนก็แล้วแต่ เพื่อนมาขอรื่องจนมาปรึกษาพ่อแม่ ถ้าไม่ให้บวชนะ บอก ว่า “อยากเห็นหน้าลูกไหม? ถ้าอยากเห็นหน้าลูกให้บวชนะ ถ้าไม่ให้บวชจะไม่ได้เห็นหน้าลูก อีก”

พ่อแม่ตัดสินใจให้บวชไป บวชไปแล้วประพฤติปฏิบัติจนถึงที่สุดคณะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา พระรัฐบาล ชื่อ “รัฐบาล” เวลาไปหาพ่อแม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว พ่อแม่จนสมบัติมหาศาลเลย ถามลูกว่าสมบัตินี้ทำอะไร? นี่สมบัติภายนอกใครเห็นใครก็อยากได้ใช่ไหม? แต่พระรัฐบาลเป็นพระอรหันต์ เห็นไหม แม่เป็นห่วงสมบัตินี้มาก บอกแม่เลยนะว่าสมบัตินี้เอาไปทิ้งน้ำ เอาใส่รถสาลีเข็นไปทิ้งน้ำแล้วดื่มทิ้งน้ำไปเลย

สิ่งนั้นมันเป็นอสรพิษนะ ถ้าคนเราไม่มีหลักใจ สิ่งที่เป็นแก้ว แหวน เงิน ทอง ทำให้เราเสียดใจได้ แต่ถ้าคนเรามีหลักใจแล้วนะสิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์กับเรา เห็นไหม มันสำคัญที่ใจนะ ถ้าใจทำให้ดีที่สุด ใจเวลาเกิด เห็นไหม เราไม่เห็นกับการเกิดนี้ ปฏิสนธิจิต เวลาเกิดในไข่ของมารดา เขาทำก็ฟักในหลอดแก้ว เขาทำก็ฟักกันนะ ๒๕ เปอร์เซ็นต์ประสบความสำเร็จนะ ไม่ใช่ทำก็ฟักทุกอย่างมันจะประสบความสำเร็จทั้งหมด ไม่ใช่หรือ นายแพทย์เขาต้องมีความสามารถของเขา เขามีความชำนาญของเขา

ไอ้เนี่ยมันเป็นเรื่องของวิทยาศาสตร์นะ แต่เรื่องของกรรม เห็นไหม ถ้าไม่มีจิตปฏิสนธิ ถ้าจิตปฏิสนธิมาปฏิสนธิในไข่ของมารดา วิทยาศาสตร์เจริญแล้วทำไมปฏิสนธิในหลอดแก้วล่ะ? ปฏิสนธิในหลอดแก้วแล้วเขาต้องเอาไข่นั้นเข้าไปในรังไข่ของแม่ ไปฟักตัวอยู่ในนั้น เขาสร้างไม่ได้หรือ เรื่องของกรรมนะ เอาดิน น้ำ ลม ไฟ มาคนๆ กันแล้วเกิดเป็นมนุษย์เป็นไปไม่ได้หรือ มันมีสายบุญสายกรรมไง แต่สายบุญสายกรรมมันซับซ้อนไปเรื่อยๆ วิทยาศาสตร์ยังเจริญขนาดไหนนะ กรรมมันยังซับซ้อนมากขึ้นไปอีก

เราว่าจะแก้กรรม เห็นไหม นี่คิดเป็นวิทยาศาสตร์ โลกเป็นวิทยาศาสตร์ ทุกอย่างพิสูจน์ได้ พิสูจน์ได้ทางวิทยาศาสตร์นะ แต่ถ้าพิสูจน์ได้ทางจิตนะ เวลาจิตมันสงบเข้ามา ถ้าจิตสงบเข้ามา มันเห็นคุณค่าของเรา ถ้าจิตไม่สงบเข้ามา ศึกษาธรรมขนาดไหนก็ศึกษาโดยกิเลส เอากิเลสไปศึกษามัน ถ้าศึกษามันขึ้นมาเรื่อยๆ รู้โดยสมมุติทั้งนั้นแหละ

ทั้งๆ ที่ศึกษาระดมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ตัวเราเป็นกิเลส ความคิดเราเป็นกิเลส นี่ต้องสะอาดบริสุทธิ์เป็นวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์คนคิดขึ้นมาละ วิทยาศาสตร์นี้แกนของโลกมันเปลี่ยนไป ต่างๆ มันเปลี่ยนไป วิทยาศาสตร์มันจะมีทฤษฎีใหม่ๆ มาตลอดเวลา มันต่อยอดไปตลอดเวลา ต่อยอดไปไม่สิ้นสุด

จนปัจจุบันนี้ทำโคลนนิ่งมนุษย์เขายังไม่ยอมทำเลย ถ้าไม่มีศีลธรรมจริยธรรมทำขึ้นมาซะ เพราะทำขึ้นไปแล้ว ต่อไปเราคิดเลยว่าเรื่องของกรรมมันจะละเอียดอ่อนไปมากกว่านี้ เพราะโดยสมมุติร่างกายของมนุษย์ เห็นใหม่ คุณติเราประพฤติปฏิบัติกัน ร่างกายของมนุษย์เราคิดกันที่ร่างกายนี้ก่อน เพราะมีเราก่อน เราคิดร่างกายของเราก่อน เราจะต้องดูแลร่างกายเราให้แข็งแรงก่อน พอร่างกายเราแข็งแรงก่อน เราคิดร่างกายของเราแล้วก็คิดร่างกายของฝ่ายตรงข้ามให้ใหม่?

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าร่างกายเราคิดร่างกายของเราก่อน เวลาพิจารณาอสุภะอสุภัง เห็นใหม่ ลอกหนัง ลอกผมออกไปแล้วมันมีสิ่งใด? สิ่งนี้มันมีชั่วคราวอยู่แล้ว เวลาเขาคัดสายพันธุ์ต้องคัดสายพันธุ์ที่แข็งแรง แต่ในเวลาทำโคลนนิ่งขึ้นไปสายพันธุ์มันจะแข็งแรงขึ้นมาใหม่? มันจะมีสิ่งต่างๆ รออยู่ข้างหน้าอีกมหาศาลเลย มันยังมีโจทย์ให้แก้อีกมากมาย แต่ทางวิทยาศาสตร์เจริญเจริญเพราะอะไร? เจริญไปเพราะโลก เห็นใหม่ นี่เวลาคนบวชมา ทางโลกว่าถ้ามนุษย์ออกบวชหมดโลกนี้จะไม่มีการสืบเผ่าพันธุ์

เป็นไปไม่ได้หรอก เรื่องของกิเลสนะ นี่เวลาถือศีล ๕ เห็นใหม่ ถ้าถือศีล ๕ แล้วโลกนี้ไม่เจริญ ทำธุรกิจ ทำต่างๆ มันต้องมีการแข่งขัน.. การแข่งขันถ้าแข่งขันโดยความสุจริตนะ การแข่งขันด้วยคุณธรรมนะ ยิ่งเราทำธุรกิจทางโลกเขายังเชื่อถือศรัทธา

“กลิ่นของศีลหอมทวนลม”

กลิ่นของเครดิตของเรา กลิ่นของคุณงามความดีของเราหอมทวนลม ถ้าเราทำของเราซะ แต่ด้วยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก ด้วยความโลภ เห็นใหม่ มันอยากได้ของมันมากๆ มันอยากต้องการของมัน เราทำขึ้นมา เราเอาโรคเอาเปรียบนี้เราทำไม่ได้มานานหรอก

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราถือศีล เห็นใหม่ พระออกบวชแล้ว ถือศีลแล้ว ประพฤติปฏิบัติแล้ว โลกนี้จะสูญพันธุ์ นี่ความคิดของกิเลส แล้วสูญพันธุ์จริงไหมล่ะ? มันเป็นไปได้อย่างไรล่ะ? มันเป็นไปได้ไหมล่ะ? มันเป็นไปได้เพราะอะไร? เพราะในการประพฤติปฏิบัติมันจะถึงที่สุดได้อย่างไร? ถึงที่สุดคนต้องมีอำนาจวาสนาบารมี คนมีอำนาจวาสนาบารมี เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันจะย้อนกลับมาทวนกระแส ปัญญาที่ละเอียดกว่า เราเห็นของหยาบๆ

คุณิเราเห็นสมบัติแก้ว แหวน เงิน ทอง มีคุณค่า แต่เราไม่เห็นสมบัติของชีวิต เราไม่เห็นสมบัติสิ่งมีชีวิตที่มันจะมีคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจ ถ้ามีคุณธรรมขึ้นมาในหัวใจมันเป็นอย่างไร? คุณธรรมขึ้นมาในหัวใจ เห็นไหม โลกียปัญญา ปัญญาที่เป็นวิชาชีพ ปัญญาที่การศึกษา อย่างเช่นทางวิทยาศาสตร์ ทางหมอที่เขาทำก็ฟ่ต่างๆ เพราะว่าเขามีความสามารถ ใ้้นั้นมันวิทยาศาสตร์นะ

ถ้ามีความสามารถเขารู้ทุกอย่างเลย รู้ทางการแพทย์ รู้ทางวิทยาศาสตร์ แต่เขารู้จักตัวเขาเองไหม? เขาแก้ทุกข์ของเขาได้ไหม? เขารู้ถึงการเกิดและการตายของเขาไหม? เขาไม่รู้เพราะอะไร? เพราะนี่มันเป็นโลกียปัญญา มันเป็นวิชาชีพ แต่ถ้าเป็นธรรมะล่ะ? ธรรมะมันย้อนกลับมาที่ตัวใจนะ ถ้าตัวใจมันมาที่ไหนล่ะ? ตัวใจเพราะอะไร? เพราะเรายังมีความรู้มาก มีศัภภาพมาก มันยังไม่เชื่อใคร เชื่อใครไม่ได้ เพราะเรามีหัวใจเราเชื่อใครไม่ได้เลย เราต้องมีสิ่งที่พิสูจน์ได้

พิสูจน์ได้ๆ คือทางโลก มันไม่พิสูจน์ทางจิตนี้ ทำไมไม่อยู่โคนไม้ล่ะ? ทำไมไม่ค้นคว้าหาใจของตัวเองล่ะ? พิสูจน์ทางจิต เห็นไหม นี่ธรรมะเป็นอย่างนี้ ธรรมะมันเกิดอย่างไร? เกิดจากเรามาทำบุญกุศลกัน แล้วเราได้ฟังธรรม ธรรมนี้มันจะตอกย้ำเรา มันจะทำทนายเรา ทำทนายเราให้พิสูจน์ใจ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ “จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง”

ใจของครูบาอาจารย์เรา จากใจดวงหนึ่งที่ได้สามารถประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว ในหัวใจนั้นรู้จริงแล้ว จากใจดวงหนึ่งยื่นให้อีกใจดวงหนึ่ง นี่ใจดวงหนึ่งทำมาสิ ยกใจขึ้นมา ยกใจขึ้นมาให้มันแก้ไขใจเราขึ้นมา ถ้ามันแก้ไขใจของเราเอาอะไรไปแก้? เอาวิทยาศาสตร์ไหนไปแก้? เอาเทคโนโลยีไหนไปแก้? ถ้าไม่เอาใจแก้ไข แล้วใจแก้ไข ใจมันอยู่ที่ไหน?

ถ้าใจมันอยู่ที่ไหน? เวลาความคิดนี้ ความคิดมันเป็นอาการของใจ ความคิดไม่ใช่ใจ ถ้าความคิดเป็นใจเราจะนอนไม่ได้เลย เราจะคิดตลอดเวลา นี่ทำไมวิชาชีพของเขา นักกฎหมาย กฎหมายออกใหม่เขาต้องศึกษาตลอดเวลา เขาต้องแม่นในตัวบท เพราะอาชีพเขาเป็นนักกฎหมาย เห็นไหม หมอก็เหมือนกัน คุณักบินสิ นักบินถ้าไม่ได้บิน ๔๘ วันเขาถือว่าบินไม่ได้ก็แล้ว นักบินเครื่องบินรบนี้บินไม่ได้ก็เลย ต้องทดสอบตลอดเวลา ต้องฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา

นี่วิชาชีพของเขา เขาฝึกฝนของเขา มันเป็นวิชาชีพของเขา เขาต้องศึกษาของเขา นี่มันยังลืมตลอดเวลา เห็นไหม ความคิดไม่ใช่จิต แล้วธรรมะที่เกิดมาที่จะแก้กิเลส ที่ว่าจิตแก้จิตมันแก้

อย่างไร? มันต้องมีศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าไม่มีความสงบ ไม่มีสมณะ ไม่มีความสงบของใจ ไม่มีสถานที่ทำงาน ไปทำงานที่เงา ไปทำงานที่ความคิด เอาความคิดแก้ความคิด

ถ้าความคิดแก้ความคิด ความคิดมันเป็นปัญญาอบรมสมาธิโดยสามัญสำนึก สามัญสำนึกนี่คนมีความคิด ความคิดว่าเกิดดับๆ เกิดดับๆ อะไรมันเกิดดับ เกิดดับมันมาจากไหน? เกิดดับมันต้องมีต้นเหตุของการเกิดดับสิ เกิดดับนี้คลุมพัดมา วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ลมพัดเพราะอะไร? เพราะความร้อนใช่ไหม? เพราะมันเคลื่อนที่ อากาศเคลื่อนที่ใช่ไหม? ลมมันถึงพัดมาใช่ไหม?

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อความคิดมันเกิด มันเกิดมาจากไหน? ความคิดมันเกิดมาจากไหน? สิ่งที่เป็นความคิด ที่มันเอาความทุกข์ความยากมาทับถมใจมันมาจากไหน? มันมาจากจิต แล้วจิตมันอยู่ที่ไหน? จิตมันไม่เคยเห็นจิต มันไม่เคยเห็นสมณะ มันไม่เคยเห็นสมาธิ มันไม่เห็นภวาสวะ มันไม่เห็นภพ มันไม่รู้จักที่เกิดของจิต ไม่รู้จักที่เกิดของความคิด ถ้าไม่รู้จักที่เกิดของความคิด แล้วถ้าใช้ปัญญากันไปก็ปัญญาเงาๆ ไร

นามรูปๆ นามรูปมันเกิดดับ เกิดดับแล้วเราได้อะไร? เกิดดับแล้วก็ตาย เกิดดับแล้วก็ทุกข์ เพราะมันเกิดมันคิด มันกระที่บเราอยู่นี่ไงมันถึงเกิด แล้วมันดับไปๆ มันไปไหน? มันขี้อวดหัวใจ แล้วมันก็ไป ความคิด ความทุกข์มันขี้อวดหัวใจแล้วมันก็ไป แล้วเราก็นั่งร้องไห้ แล้วร้องไห้มันมีประโยชน์อะไร? แต่ถ้าเราใช้ความคิดเห็นการเกิดดับ การเกิดดับมันเกิดมาจากไหน? มันก็ต้องเกิดมาจากใจ แล้วใจมันอยู่ที่ไหน?

ถ้ากำหนดพุทโธ พุทโธ เข้าไปนะ แล้วใช้ปัญญาอบรมสมาธิขึ้นมามันจะเข้าไปเห็นถึงตัวใจ ตัวใจคือตัวภพ ตัวภพคือตัวสมาธิ ถ้าเห็นสมาธิ สมาธิแล้วทำอะไร? เหมือนกับเราได้มีดมาเล่มหนึ่งเอาไว้ทำอะไร? เขาเอาไว้ทำประโยชน์ของเขา เห็นไหม เขาตากถางทำไร่ทำนา เขาก็ทำประโยชน์ของเขาได้ เราเอามาทำอาหารก็ทำได้ มีดเล่มหนึ่งจะใช้ทำอะไร?

นี่ก็เหมือนกัน เป็นสมาธิขึ้นมา ถ้าคนโง่มีสมาธิขึ้นมา เห็นไหม ยังมีอำนาจาสนา ไปรู้วาระจิต ไปรู้สิ่งต่างๆ ไปรู้อะไร ตื่นตื่นไปกับมีดเล่มนั้น สิ่งที่เราที่นึกว่าเป็นประโยชน์ ที่ไหนได้ มันเอาמידพันตัวเอง เวลาเขาทำครวกัน เขาให้หั่นเนื้อนะ เขาไม่ได้ให้หั่นมือ หั่นมือเราถึง หั่นมือเรานี้กว่าเป็นเนื้อ เป็นสิ่งที่นำมาทำอาหาร

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเกิดสมาธิขึ้นมา ความรู้อันที่เป็นโทษ ความรู้ที่มันเป็นฉนวนโลกีย์ แต่ถ้ามันสงบเข้ามาเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิไม่ใช่ความรู้ส่งออก มันเป็นสัมมาสมาธิ มันเป็นความอิมเต็มในหัวใจของมัน สิ่งที่อิมเต็มคือทุน ทุนที่สะอาด ทุนที่กฐินี่อิมสิ้นมา ทุนที่โกงมา นี่ทุน เห็นไหม สมาธิมันมีแยกแยะออกไปอีก มันจะเป็นสมาธิอย่างไรก็แล้วแต่เรามีสติของเราไว้ เพราะ! เพราะต้นทุนของคนไม่เหมือนกัน

ต้นทุนของความคิดคนไม่เหมือนกัน ต้นทุนของอำนาจวาสนาคคนไม่เหมือนกัน หยาบกลาง ละเอียด มันแตกต่างกันไป สิ่งต่างๆ ต้องมีสติ ต้องมีสติผู้รู้ที่อยู่ตลอดเวลา มันจะพัฒนาการของมัน ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะฝึกฝนของเรา ฝึกฝนจิตเราให้มันพัฒนาขึ้นไป พัฒนาขึ้นไปมันต้องดีขึ้นไป มีดถ้ามันทื่อ เห็นไหม มีดของคนอื่นเขาเขียด เขาเถื่อนกัน ทำไมมันคม มันฆ่า มันทำประโยชน์หมดเลย มีดของเราฟันต้นไม้ ฟันแล้วมันก็ตั้งกลับมา มันเป็นเพราะเหตุใด?

มันเป็นเพราะนี้ไง เพราะว่าอำนาจวาสนาของคนมันไม่เหมือนกัน มันถึงต้องพยายามต้องลับ ต้องหมั่นฝึกหมั่นฝน หมั่นทำของเราขึ้นไป มันถึงจะเป็นประโยชน์กับเราขึ้นมา เห็นไหม สิ่งนี้ที่ว่าเป็นธรรมๆ ที่ว่าปัญญาแก้กิเลส ปัญญาแก้กิเลส มันเป็นโลกุตตรปัญญา ไม่ใช่เกิดจากความคิด ความคิดมันเป็นกิเลสพาใช้ไง

กิเลสพาใช้คือตัวจิตมันมีอวิชา แล้วความคิดมันเป็นขั้น มันเกิดจากจิต แล้วเกิดจากจิตแล้วไปอยู่ที่ขั้น กิเลสมันอยู่ที่จิต อยู่ที่จิตมันก็เอาขั้นนั้น พลิกแพลงขั้นนั้นมาหลอกเรา แต่ถ้าเราผ่านขั้นเข้าไปถึงตัวจิต อวิชามันเกิดขึ้นมา ถ้ามีตัวตน มีอิกี้ มีความยึดมั่นถือมั่นมันจะทำสมาธิไม่ได้หรอก แต่ถ้าเรามีสติของเรา เพราะเรามีอำนาจวาสนา เรามีความเชื่อ ความเชื่อคือศรัทธา ศรัทธาแก้กิเลสไม่ได้

ศรัทธาเป็นตัวเริ่มต้น ศรัทธาเป็นตัวให้ความเจาะจง เจาะจงให้เราทำ เจาะจงให้เราเข้าไปหาตัวตนของเรา ถ้าการค้นคว้า การตั้งสติฝึกฝนขึ้นมาจนกำบริกรรมลดแรงทิฐิมานะขึ้นมา มันก็เป็นสมาธิขึ้นมา เห็นไหม เป็นสมาธิขึ้นมาเพราะอะไร? เพราะอวิชามันสงบตัวลง สงบตัวลงจิตมันเป็นสมาธิคือมันเป็นกลาง มันสะอาดชั่วคราว นั่นมันฝึกใช้ความคิด เห็นไหม

นี่มีดมันต้องใช้ให้เป็น ถ้ามีดใช้เป็นมันก็เป็นวิปัสสนาขึ้นมา พอเป็นวิปัสสนาขึ้นมามันเห็นอะไร? เห็นความคิดใจ จิตเสวยอารมณ์ อารมณ์คืออะไร? อารมณ์คือขั้น ๕ อารมณ์คือรูป

เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ สิ่งที่มีมันเกิดขึ้นมา เพราะอวิชชามันพาใช้มันถึงให้โทษเรา แต่ถ้าปัญญาพาใช้ล่ะ? ถ้าธรรมะพาใช้ล่ะ?

นี่ใจโลกุตตรปัญญามันเกิดอย่างนี้ ปัญญาที่ฆ่ากิเลสมันเกิดอย่างนี้ เกิดจากจิตที่มันสงบก่อนเป็นพื้นฐาน เป็นบาทฐาน คิด สมาธิ ปัญญา.. มันมีสมาธิแล้วมันเกิดปัญญา มันจะเป็นโลกุตตรปัญญา ปัญญาไม่ใช่ข้อมูลที่จำมา ธรรมะที่จำมา ธรรมะที่ศึกษามานี้มันเป็นจำมาทั้งนั้นแหละ สิ่งที่จำมามันมาจากข้างนอก กู่นี้ยืมสินมาเป็นของเราไหม? ไปศึกษาธรรมะมา ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นของเราไหม?

ไม่ใช่ของเรา ธรรมะต้องบริสุทธิ์ เป็นวิทยาศาสตร์ต้องสะอาด แล้ววิชาในหัวใจของเราสะอาดไหม? อวิชาในหัวใจของเราสะอาดไปไม่ได้ สิ่งที่เราจากข้างนอกมันสะอาด แต่พอมันเข้ามาถึงใจสกปรกหมด สกปรกเพราะใจมันสกปรก มันต้องชำระให้ใจมันสะอาดชั่วคราวก่อน คือเป็นสมาธิก่อน พอเป็นสมาธิก่อน ปัญญาที่มีมันเกิดขึ้นมา ปัญญาที่เกิดจากเรานั้นทำขึ้นมา มันฝึกฝนขึ้นมา ถึงที่สุดแล้วพระอรหันต์เหมือนกัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ ครูบาอาจารย์เรา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์มีค่าเท่ากันเพราะสะอาดที่ใจ นี่สิ่งที่สะอาดที่ใจมันเกิดขึ้นมาจากใจ มันเกิดจากการปฏิบัติของเรา พระอรหันต์เกิดขึ้นมาเกิดจากอะไร? เกิดจากปัญญาที่มีมันใคร่ครวญ มันใคร่ครวญขึ้นมา มันแยกแยะของมันออกไป เห็นไหม นี่มันทำชะล้างทิวติ สักกายทิฏฐิความเห็นผิดในกาย

สิ่งที่เป็นความเห็นผิดในกาย สิ่งที่เกิดมานี้ร่างกายที่ว่าเขาจะทำกัน เขาก็ทำเอาแต่เปลือกไม่ได้หรอก แก่ใจไม่ได้ ในวงการแพทย์นี้เพื่อการรักษา เหมือนกับเครื่องยนต์กลไก เห็นไหม การบำรุงรักษาให้ใช้งานต่อไป วงการแพทย์ก็รักษาชีวิตนี้ รักษาเรื่องธาตุขันธ์ให้มันมีโอกาสได้ดำรงชีวิตต่อไปเท่านั้นเอง แต่มันไม่สามารถชำระกิเลสได้ ต้องธรรมโอสถ

ธรรมโอสถมันเกิดมาจากไหน? เกิดจากคู่พระไตรปิฎกก็ไม่ใช่ นั่นมันคือตำรายา ตำราธรรมโอสถ ตัวธรรมโอสถคือตัวใจ ตัวธรรมโอสถคือตัวสมาธิ คือตัวความสุข คือตัวปัญญาที่เกิดจากเรา ตัวธรรมโอสถต้องรื้อค้นขึ้นมาเอง ถ้ารื้อค้นขึ้นมาเอง เราศึกษาเอง เราทำของเราขึ้นมาเองทำไมเราจะไม่รู้ล่ะ?

ถ้าเรารู้ขึ้นมา เห็นไหม นี่จะเป็นพระอรหันต์ จะเป็นพระอริยบุคคลมันเป็นที่นี่ เป็นที่มันรู้จริงขึ้นมาจากอริยสัง จากมรรคญาณ จากสิ่งที่เกิดขึ้น ที่ธรรมจักรๆ ที่มันหมุนอยู่นั้นแหละ เราเห็นแต่ตำรา เห็นแต่สิ่งที่เป็นรูปเคารพนะ แต่เวลาจักรที่มันเคลื่อนมาในหัวใจนะ นี่เราไม่มี เรามีแต่กงจักร เรามีแต่ความทุกข์ กงจักรมันจะหมุนเข้ามา ความคิดมันเบียดเบียนเรา ความคิดมันทำลายเราหมดเลย นี่คือกงจักร

ถ้าเป็นธรรมจักรนะ มันหมุนขึ้นมาแล้วมันโล่ง มันเบา มันสะอาด มันบริสุทธิ์ มันมีความสุขมาก ความสุขนี่คิด พอคิดปั๊บมันก็เสื่อมเพราะมันเป็นตถกัปทาน มันปล่อยางชั่วคราว ถ้าความสุขอย่างนี้ก็เลสมันล่อ เพราะเรายังมีกิเลสอยู่ใช่ไหม? พอเจอสิ่งใดเราก็ตื่นเต้น ไปกับมัน

นี่ตถกัปทานมันชั่วคราวๆ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์คอยชี้แนะ หรือครูบาอาจารย์คอยกระตุ้น ถ้ากระตุ้นเข้าไปนี่ มันปล่อยางขนาดไหน มันปล่อยางชั่วคราว มันเป็นการฝึกฝนใจ มันเป็นการฝึกงาน งานยังไม่จบ ขณะที่ทำไปเรื่อยๆ ฝึกงานบ่อยครั้งเข้าจนชำนาญ ทำจนชำนาญ หมุนบ่อยครั้งเข้าๆ เพราะการเกิดและการตายมันไม่มีต้น ไม่มีปลาย สิ่งที่เป็นกิเลสมันอยู่กับใจเรามา นานนักหนา แล้วเราจะให้มันปล่อยางโดยง่ายเป็นไปได้

แก่นของกิเลสนะหนักหนาสาหัสสาครรจ์ในหัวใจ ในการประพฤติปฏิบัติ เวลาเราประพฤติปฏิบัติกัน ครูบาอาจารย์ที่ผ่านการประพฤติปฏิบัติมาท่านถึงความตั้งใจ มีความตั้งใจ มีการประพฤติปฏิบัติ แต่เราบอกว่าเป็นอัตตกิลมถานุโยค ทำไมพระป่าต้องทำตนให้ลำบากเปล่านั้นก็เขาไม่เคยเห็นกิเลสนี้ เขาไม่เคยเห็นว่าใจเขาเป็นทุกข์ขนาดไหน เขาไม่เคยเห็นว่าโรคภัยในหัวใจของเรามันรุนแรงขนาดไหน เขาคิดว่าโรคภัยไข้เจ็บเหมือนกับโรคทางโลกใจ เอายาแถมมา ทาๆ ก็หายกันไฉน

นี่ก็เหมือนกัน สงบๆ ทำวิปัสสนา นึกกันไปนึกกันมา วิปัสสนิก มันนึกกันไปนึกกันมา แล้วมันเป็นธรรมๆ เป็นไปไม่ได้เลย เคี้ยวก็ม้วนเสื่อ พอกิเลสมันทำให้รุนแรงจนม้วนเสื่อ คือม้วนความเพียรของตัวเอง จนทำไม่ได้ จนเลิกไป เห็นไหม แต่ถ้าครูบาอาจารย์เคยต่อสู้มากับกิเลสมันเป็นเสื่อนะ สู้กับเสื่อมือเปล่าได้อย่างไร? สู้กับเสื่อต้องมีสติ สู้กับเสื่อต้องมีอาวุธ ต้องมีธรรมอาวุธ ต้องเข้าไปต่อสู้กับมัน

นี่มันตถกัปทานขนาดไหน มันปล่อยางขนาดไหนซ้าแล้วซ้าเล่า มันพิจารณาของมัน มันมีเหตุผลของมัน ถ้าไม่มีคำตอบถึงที่สุดไม่ได้! ถึงที่สุดต้องมีคำตอบ นี่จิตนี้กลั่นออกมาจาก

อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันกลั่นออกมาอย่างไร? จิตมันพ่นออกมาอย่างไร? นั่นละ ความรู้จริงอันนี้ เห็นไหม

นี่มรรค มรรคอย่างนี้ ที่ธรรมจักรจักรอย่างนี้ ธรรมจักรที่เคลื่อนในใจ ถ้าจักรอย่างนี้มันเคลื่อนในใจแล้ว ธรรมจักรมันเคลื่อนแล้วมันอยู่ที่ไหนมันก็พูดได้ อยู่ที่ไหนมันก็รู้ไปหมดแหละ เพราะมันเป็นความจริง มันไม่ใช่ความจำ ความจำต้องคอยทบทวนเพราะมันจะลืม แต่อริยสัจไม่เคยลืมนะ อริยสัจลืมไม่ได้

พระอรหันต์ลืมในอะไร? ลืมในสมมุติบัญญัติ พระอรหันต์นี่ลืมสมมุติบัญญัติ เพราะสมมุตินี้สมมุติทุกวัน ลืมคือว่าเขาสมมุติขึ้นมาใหม่เราก็ไม่รู้ บัญญัติคือการสวดมนต์ บัญญัติคือท่องพระไตรปิฎกนี่ลืมได้ เพราะอะไร? เพราะมันเป็นสัญญา มันเป็นความจำ ความจำลืมได้

พระอรหันต์ไม่ลืมในอะไร? ไม่ลืมในอริยสัจใจ ไม่ลืมสิ่งที่เป็นมรรคญาณที่เกิดในใจ ไม่ลืมสิ่งที่เป็นไปในหัวใจ หัวใจที่มันเกิดขึ้นมา ที่จักรมันเคลื่อนแล้วมันทำลาย มันเข้ามา โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ถึงที่สุดแห่งทุกข์นี้มันเกิดมาจากไหน? มันเกิดมาจากใจ เป็นสมบัติส่วนตัว ถึงเอาออกมาโชว์กันไม่ได้ไง แต่สื่อได้ สอนได้ ทำได้ สิ่งที่ทำได้มันอยู่ในใจเรานะ

นี่สิ่งที่เกิด เห็นไหม เกิดทางโลกเราเกิดมาตัวเปล่าๆ นะ เราเกิดมานี้กรรมพาเกิด เกิดมาดีเราก็ทำดี ถ้ามันมีจริตนิสัยมันจะหาสมบัติเป็นอริยทรัพย์ ทรัพย์ภายใน มันวางทรัพย์ภายนอก ทรัพย์ภายนอกเราต้องแสวงหา ทุกข์ยากสังคมาหากันมา ทรัพย์ภายในหาในตัวของเรา ในกลางอกเรา นั่งอยู่ที่ไหนก็ทำได้ โคนต้นไม้ ในห้องพระ ที่ไหนก็ทำได้ มันเป็นสมบัติส่วนตัว เป็นปัจเจก ตั้งรู้จำเพาะตนในหัวใจของเรา ทำที่ไหนก็ได้ แต่ทรัพย์ภายนอกต้องแสวงหา ต้องมีตลาด ต้องออกไปทำธุรกิจกับเขา เห็นไหม มันต่างกัน สังคมอย่างหนึ่ง แต่การกระทำของเรามันเกิดจากใจเรานะ

นี่เกิดมาตัวเปล่าๆ แต่ออกมา เจริญเติบโตขึ้นมาแล้วทำธุรกิจกัน ทำหน้าที่การงานกัน แต่ถ้ามีศรัทธาความเชื่อ เกิดมาจิตพาเกิด แล้วจิตตัวนี้มันเข้าใจศรัทธาในศาสนา แล้วถ้ามันทำนะ ทรัพย์ภายนอก ทรัพย์ภายใน ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่าเราเกิดมามี ๒ ตา ตาหนึ่งคือตาโลก การหาดำรงชีพ ตาหนึ่งคือตาธรรมหาดำรงหัวใจ ถ้าหัวใจมันสะอาด มันบริสุทธิ์ มันมีความสุขขึ้นมา ชีวิตนี้จะมีคุณค่ามาก ถ้าเห็นชีวิตนี้มีคุณค่ามาก ทรัพย์สมบัติเป็นของรองเลย มันจะไม่ตื่นเต็นกับมัน มันจะเห็นคุณค่าของชีวิต เห็นคุณค่าของใจเรา มันจะเป็นประโยชน์กับเรานะ

นี่เราเกิดมาแล้วมีชีวิต เกิดมาตัวเปล่าๆ สมบัติมหาเอาทีหลัง แต่ถ้าเราเกิดมาแล้วมีชีวิต มีหัวใจ แล้วไม่ทิ้งหัวใจมัน เอาหัวใจนี้ทำประโยชน์กับเรา เราจะเกิดมาไม่เสียหายเกิด เอวัง